

ELS POETES DE LA GUERRA

Nit de guàrdia

Nit d'hivern, fredor de gebre,
solitud de la terra alta.
Un aixopluc de trinxera;
el soldat munta la guàrdia

L'angoixa d'ombra i silenci
té fereses de basarda.
Cel de pàl·lides estrelles,
darrer adéu de les ànimes.

El capot tot just abriga,
i la mà es clou damunt l'arma.
Melangia suau i quieta,
lluny de la terra enyorada

Llàgrimes perlejarien
com el glaç de la rosada,
si no encengués d'ira el rostre
la guerra que ens fan els altres.

El soldat calla i espera
sol en la nit freda i rasa.
Tota la vida és enclosa
en el record de la pàtria,

mare i llar, costums i terra,
amics, companys i estimada.
Guerra en la pròpia defensa
és lluita noble i sagrada.

El prim creixent de la lluna
sembla conjurar els fantasmes,
records perduts que s'esfumen
en la celistia argentada.

Mai fou més digna la pena,
ni fou més justa una causa.
Despert el soldat vigila
que a l'horitzó apunta l'alba;

més fort el fusell apreta
i més atent fa la guàrdia,
fosos enyor i tristesses
en una gran esperança.

PERE RIUS I LLORET

Correspondència

Josep Sapés.—El vostre treball passa al Concurs. Sereu complagut en el vostre desig. Us desitgem un pròxim restabliment.

N. Ballart.—Sereu complagut.

A l'autor del treball «Ha passat el crim».—El vostre treball entra al Concurs. Us advertim, però, que segurament us heu oblidat de trametre nom i adreça. Com sigui que el concurs és exclusivament per els combatents, ens calen aquestes dades per a controlar la identitat dels concursants. Feu-nos la mercè de trametre'ns-les.

Pere Rius i Lloret.—Va en aquest número. Per què no voleu prendre part al concurs?

Joaquim Toldrà.—Molt agraïts per les vostres belles paraules. El company que ens indiqueu ha estat ja complagut.

Miquel Rió.—Us hem tramès els dos primers números. Ja haureu vist que es tracta d'un periòdic gratuït i que, per tant, no hi ha subscripcions.

A. Viola.—Us diem el mateix.

Oscar Corbella.—Anirà en el vinent número.

J. Amigó o J. Cunigó.—Hem rebut la vostra carta del dia 7, però sense el treball que anunciava.

Essent-nos impossible de contestar una a una totes les cartes de felicitació que hem rebut, des d'ací manifestem el nostre agraïment a llurs autors.

A un mariner basc

que mirava la seva nau i la seva mar des de l'exili

Aquell mar i aquell cel que eren teus
només són de la teva mirada...

Les onades que et fan els adéus
en desmais de tristesa lassada

adés duïen la teva cançó
i el teu gest damunt seu, pels països
blau marins de la mar... Ton braó
els oratges tornava submisos;

mar i cel devenien sospir
per sentir-se en la teva mirada...

Ara ets lluny... No obeeixen l'albir
del teu gest, pels camins de l'onada,

els velatges i els somnis... Enllà,

—on la rosa era rosa, on les ales
de l'oreig eren blanc flamejar

de banderes — enllà de les cales,
plens de terra els seus ulls, éxilades

de la mar llurs cançons, hi ha marins
amb el blau de les seves mirades

mig marcit... Platja enllà, terra endins
tot és sang i silenci de veus

corglaçades... Els vents en partiren
i llur vida profunda les deus

assecaren... Els lliris que miren
tant silenci, es marceixen; i els vols

de banderes estranyes s'ofeguen
lluny del vent i l'oreig... Prò els estols

lluïtadors per un somni, que breguen
terra enllà, mars enllà, amb el cor

i amb el pit i amb la sang, faran viva
la bandera de llum damunt l'or
on s'exhalen les albes. Altiva,

sobre el mar, sota el cel, entre tu
i el panteix de l'onada que un dia
et lliurava a les platges, segur
dels triomfs del teu gest, i on llanguia

el sospir per tornar-se cançó,
florirà la victòria... Les roses
tornaran a ser roses. Claror
de mirades cegades, descloses

a la llum novament, i un alè
de banderes marcides florides
de bell nou a l'alè d'una fe
rediviva, durà a les llanguides

ales blanques que foren el pit
de la nau que ara veus amarrada
damunt mars enyoroses, el crit
d'una veu flamejant, apagada

sota cendres... El vent i l'oreig
faran ales de pau, de banderes
fins avui arborades... L'oneig
de la mar bressarà primaveres

i et durà, resplendent, pels camins
d'una rosa dels vents esfullada
i tornada a florir... Mar endins,
aigua i cel seran blaus de mirada...

JOSEP JANÈS I ÒLIVÉ

EL NOU DIA

(Ve de la primera pàgina)

I a frec encara del record de la finida grandesa heroica del martiri
—espetec de banderes, nervis de clarins, terra a la boca i negres les
mans—

els mateixos pensaments faran transparents els fronts i amples els
somriures.

Pàtria Nova! Gegant de ferro i de pètals que acabes d'obrir els ulls al teu
destí de solcs i palmeres,

homèrica meravella que sorgeixes de la visió i el suplici dels que t'han
volgut amb l'intel·lecte i amb les venes,

Cor flamejant que rodoles pel glacià d'una Europa pusillànime i bàrbara:
quin alè de volcà florit et gronxa? Quina tèbia cascada de vellut
t'agombola?

Et redreces al centre de la història viva de la Humanitat com una imatge
de bellesa eternal,

amb el geni vindicatiu d'unes races el fecund dolor de les quals grava el seu
perfil damunt el granit de la Immortalitat.

Pàtria Nova! Els teus fills predilectes han eixamplat els àmbits dels teus
futurs,

han fet rectilínies i infinites les teves rutes.

Comences a caminar pel Tiberiades de la victòria amb una tristesa

magestuosa,

Et saluden des del fons dels segles tota la bondat i amor de la terra.

AGUSTI BARTRA

Canonades des del mar

Han sonat set canonades
d'un submarí italià.
Els lliris blaus de la platja
alcen una mica el cap;

s'estremeixen de basarda
i perden un poc de blau.
Han sonat set canonades;
set clavells han esclatat

i al pit d'una vila blanca
s'esbaden set esvorancs.
Els lliris blaus de la platja
alcen una mica el cap;

toquen les seves trompetes
per a despertar el veïnat;
són trompetes de silenci,
de blau i d'immensitat

que els lliris blaus de la platja
les toquen per als infants.
Tota la mar sembla un lliri
blava com un lliri blau,

babejada per l'oruga
d'un submarí italià.

Els lliris blaus de la platja
alcen una mica el cap;

tenen un blau de misteri
amb una mica d'espant.

Toquen les seves trompetes
per a despertar els infants.

SALVADOR PERARNAU

EL GRAN EXIT DEL NOSTRE CONCURS

Són nombrosíssimes les cartes que rebem amb originals per al concurs. Però el fet que abundin molt més les de determinats fronts ens demostra que les dificultats de transports no ens permeten posar-nos en contacte ràpid amb els catalans que lluiten per segons quines terres. Això ens ha induït a ajornar fins al 30 del proper març el termini d'admissió de treballs. Advertim als concursants que, per tal de no fer la llista interminable, en la secció de *Correspondència* no contestem les seves cartes si no és en el cas que s'hagi produït alguna anomalia, o que ens demanin alguna cosa especial. Els preguem, no obstant, que llegeixin aquella secció per assabentar-se de si tenim res a comunicar-los.

AMIC

Publicació quinzenal per a esplai del soldat català de l'Exèrcit de la República editada pels Serveis de Cultura al Front del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya
Adreça: Avinguda del 14 d'Abril, 411, 1r.
Tel. 72006 - BARCELONA
Núm 3 Primera quizenal de febrer del 1983

9.10
05(46.711 Bar) Ami